

Prelaadi kiri (mai 2013)

Piiskop Echevarria räägib oma kirjas, et Kristuse Taevasseminemise püha on hea võimalus, et meie tegemised üle vaadata ja need Jumala tahtega kooskõlasse viia.

31.05.2013

Mu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Maikuus, mis kätkeb endas paljusid Opus Dei aastapäevi ja kirikupühi, võiksime end meie Ema Maarja

kätesse anda, kes meid alati oma Poja ning tema kaudu Püha Vaimu ja Isa juurde juhatab. Palugem teda, et ta meie lähedal oleks, et võiksime temalt alati rikkalikult armu saada, et oleksime Püha Vaimu suhtes vastuvõtlikud ja võiksime nii tema Poja sarnaseks saada.

Nende nädalate jooksul, alates päevast, mil valiti uus Paavst, Frantsiskus, on paljud inimesed, avalikult tunnistanud, et nad on tundnud vajadust sisemise uuendamise järele, üle pika aja, kas jälle uuesti, või sagedamini Pihisakramenti vastu võtta. Tänaagem Jumalat selle eest ja püüdkem eelkõige ka ise nii teha. Püüdkem ka oma sugulasi, sõpru, töö- või õpingukaaslasid selles suunas aidata, neile tõelise kristliku elu suunas tõukeid anda, sellise, mis on kooskõlas Usutunnistusega.

Nüüd tahaksin ma *Credo* lahtimõtestamisega edasi minna ja Taevasseastumise saladust lähemalt vaadelda. Me usume, et Kristus tõesti pärast Ülestõusmist *Taevasse läks ja istub Jumala, Kõigeväelise Isa paremal käel* [1]. See suurpüha, mida me maikuus pühitseme, - olgu see siis kas neljapäeval, 9. mail või nagu osades maades, või pühapäeval, 12.mail,- peaks juhatama meie mõtted kõrgeima, õndsaima eesmärgi juurde, millele me kõik oleme kutsutud, tõe juurde, mis on samal ajal ajalooline tõsiasi. Ajaloolise faktina ” kujutab Taevasseastumine endast Jeesuse inimliku natuuri lõplikku siirdumist taevalikku Jumalariikki, kust ta ükskord taastuleb, kuid mis seniks varjab teda inimeste pilkude eest.[2] Nüüd on ta sakramentaalsel kujul Euhharistias kohalolev; aga tema natuuri järgi on ta ainuüksi Taevas, kust ta aegade lõpul oma hiilguses ja

majesteedis taastuleb, et kogu maailmas õigust mõista.

Evangelist, kes seda kõige detailsemalt kirjeldab, on Lukas. Apostlite tegude raamatu alguses kirjeldab ta, et Kristus oli *neile pärast oma kannatamist näidanud ennast elavana, tõendades seda mitmel viisil, ilmudes neile neljakümne päeva jooksul ja kõneldes Jumala riigist*. [3] Ta jutustab, kuidas ükskord Apostlite ette ilmudes nende silmad avas ja ütles neile: „Nõnda on kirjutatud, et Messias pidi kannatama ja kolmandal päeval üles tõusma surnuist. Ja tema nimel peab kuulutatama meelesparandust pattude andeksandmiseks kõigi rahvaste seas, alates Jeruusalemmast. Teie olete nende asjade tunnistajad. [4]

Püha Josemaria vaatles seda stseeni sageli kohtumistel suure hulga inimestega, kes teda näha ja kuulda tahtsid. Nii kutsus ta ühel

koosviibimisel inimesi mõtlema sellele, mis toimus Kristusega pärast Ülestõusmist, ”kui ta neile paljudest asjadest rääkis ja kõike seletas, mida Jüngrid temalt küsisid. Siin võime me temalt natuke eeskuju võtta ja teda jäljendada, sest meie, sina ja mina, oleme Kristuse Jüngrid ja tahame muljeid ja kogemusi teistele jagada.”[5] Mõni teine kord ütles ta veel: ”Ta rääkis nendega nii, nagu meie siin omavahel vestleme, täpselt samamoodi! Ja see on mõtisklus, täiesti normaalne Jumalaga suhtlemine. Kontemplatsioon ja Jumalaga suhtlemine äratavad meis hoole inimeste pärast, janu, et kõik kes on Kristusest eemaldunud, taas tema juurde viia.”[6]

Kuid tulgem tagasi Taevasseastumise juurde, kui *Jeesus viis nad välja kuni Betaaniani ja, tõstes oma käed, õnnistas neid. Ja see sündis, et neid õnnistades lahkus Jeesus nende juurest ja võeti üles taevasse* .[7] Ühel

viimastest audientsidest mõtiskles paavst Frantsiskus selle ususaladuse üle ja küsis: Milline tähendus on sellel sündmusel? Kuidas mõjutab see meie elu? Mida tähendab, vaadelda Jeesust, kes istub Isa paremal käel?”[8]

Kristus tõusis Taevasse, kui Kirikupea, et seal eluaset valmistada, nii, nagu ta lubas.[9] ” Ta läheb meie eel aulisele Isamaale, et me kõik, tema Ihu liikmed, elaksime lootuses, et võime kord igavesti tema läheduses olla.[10] Selleks, et koos Kristusega tema rõõmu maitsta, peame me tema jälgedes käima. Paavst vihjab asjaolule, et kui Jeesus viimasel Paasapühal Jeruusalemma teel oli, et oma lunastusohvrit täide viia, oli tal ”juba oma eesmärk selge, kuid ta teadis väga hästi, et teekond, mis teda taevasele õndsusele viib, kulgeb Risti kaudu, jumalikule armastuse plaanile kuuletudes. (...)

Ka meil peaks see selge olema, et

Jumala õndsusesse sisenemine nõuab igapäevast truudust tema tahtele, ka siis, kui see ohvreid nõuab, ka siis, kui vahel peame sellepärast oma plaane muutma.”[11] Minu tütred ja pojad, ärge unustage, et ei ole kristlust ilma Ristita ja tõelist armastust ilma ohvrita. Püüdke oma igapäevaelu seda rõõmsa tegelikkusega kohandada, sest justnimelt see tähendab Issanda samme järgida, tema, kes on *tee, tõde ja elu*. [12]

Seepärast kutsub Kristuse Taevasseastumise Suurpüha meid, oma konkreetset tegemised üle vaatama ja need Jumala tahtega kooskõlasse viima – viivitamata, ilma oma minasse klammerdumata, igapäev uue otsusega, teda otsida, vastu võtta ja kogu jõuga armastada. ”Issand ei jäta meile ebaselgeks, et jumalikule tahtele kuuletumine nõuab loobumist ja eneseandmist, sest armastus ei toetu oma õiguse

tagaajamisele: ta tahab teenida. Tema käis esimesena seda teed. Ja kuidas sa elasid selles kuulekuses, Jeesus? *Usque ad mortem, mortem autem crucis* (Phil 2, 8), kuni surmani, kuni ristisurmani. Peab iseenesest lahti ütlema, valmis olema, ennast oma rahulolust välja viia laskma, oma elu kaotama armastuse pärast Jumala ja inimeste vastu.”[13]

Pühakiri jutustab meile, et Apostlid pärast Taevasseastumist *suure rõõmuga Jeruusalemma tagasi pöördusid. Nad olid templis ja ülistasid Jumalat.* [14] Alles mõned päevad varem olid nad kurvad [15], kui Jeesus neile teatas, et nad ei saa teda enam nägema; nüüd aga on nad tõeliselt täis rõõmu. Kuidas võiks seda muudatust selgitada? Sest nad nägid ususilmadega ja mõistsid isegi enne Püha Vaimu tulekut, ” et Jeesus oli küll nende silmade eest varjatud, kuid et ta jääb igavesti nendega, et ta

ei jäta neid ja et ta neid oma Isa
hiilgusega kaitseb, juhatab ja nende
eest kostab”[16]

Ka tänapäeval mõistame me usu
kaudu, et Kristus on armu läbi meie
juures edasi, koos Isa ja Püha
Vaimuga ja Euhharistias. Ta on meie
jõud ja tugevus, vanem vend, parim
sõber, kes meid ei jäta maha, eriti
kibeduse hetkedel ja võitluses. ”Nagu
püha Johannes oma esimeses kirjas
mainib, on ta meie eestkostja: kui
ilus on seda kuulda! Kui keegi
kohtuniku ette kutsutakse või mõnda
protsessi kaasatud on, siis otsib ta
kõigepealt advokaadi, eestkostja, kes
teda kaitseks. Meil on eestkostja, kes
meid alati kaitseb, kes meid saatana
kavaluste eest hoiab, kes meid meie
eneste ja meie pattude eest kaitseb!
(...) Me ei tohi karta tema juurde
minna, et temalt andestust paluda, et
temalt õnnistust paluda, et temalt
halastust paluda!”[17] Kuidas on
meiega, kas me otsime Jumala

ligiolekut kõiges, ükskõik mis ka ei juhtuks? Kas oleme valmis vastu võtma, mis Jumal meile ette toob? Kui jõuliselt pöördume me tema poole?

Teadmine, et Issand ka edaspidi meie juures on, on järjekordne Taevasseastumise tagajärg, mis meid rahu ja rõõmuga täidab, mida me tingimata kaasinimestele edasi andma peame, kõigile, keda me kohtame, eriti aga neile, kes võibolla enesele teadvustamata, selle pärast kannatavad, et nad on Jumalast kaugel. Püha Josemaria rõhutas oma jutluses sellel kirikupühal:” Meie ees on suur ülesanne. Ainult ootamine oleks vale, nagu Issand väga ilmekalt väljendab: *Kaubelge, kuni ma tagasi tulen!* (Lk 19, 13). Sel ajal, kui me Jeesuse taastulekut ootame, kes tuleb, et oma riik oma täielikku valdusesse võtta, ei saa me käed rüpes istuda. Jumalariiki levitada ei ole ainult sellepärast iga kiriku

liikme ülesanne, kes Kristust esindavad, et nad on temalt püha jõu saanud. *Vos autem estis corpus Christi* (1 Kor 12, 27), *Teie olete aga Kristuse ihu ning igaiüks omast kohast tema liikmed*, ütleb Apostel.[18]

Maikuu, mis paljudes maades on Maarjale omistatud, oli Opus Deis eriti apostoolne kuu. Meie Isa näitas, kuidas oleks hea mõnesse Maarja kabelisse või pühamusse palverännak teha ja kui võimalik, siis koos sõprade ja kollegidega. Kõik me oleme kogenud, kui me pärast seda oma igapäevaellu - tööle, pere juurde – tagasi pöördume, alustame me oma tegemisi uue jõuga, mida Ema meile annab, et võiksime tema poja juurde minna ja teda uuesti ja paremini kuulda võtta. Mulle meenub Isa esimene palverännak – Sonsolesesse Avilas – mille järjekordne aastapäev on homme; samuti unustamatu Noveen meie armsa Guadalupe Neitsi poole 1970. aastal, kus ta

põleva usuga Paavsti ja Opus Dei eest palvetas. Ma tahaksin teha teile ettepaneku, et teie selleaastased palverännakud oleksid nende meie asutaja palvesoovidega väga tihedas ühtsuses, sest need samad soovid on tal ka Taevas südame peal.

Kuu teises pooles, 19. Mail on Nelipüha ja sellele järgneval pühapäeval Pühima Kolmainisuse püha. Nii täna, kui apostlite ajal ja alati Kiriku elus on Trööstija Vaim see, kes annab jõudu ja julgust, kõikjal Jeesusest rääkida. Vaata palves, mis juhtus pärast esimese märtri, Stefanuse surma. *Sel päeval tõusis suur tagakiusamine*

Jeruusalemma koguduse vastu ja kõik peale apostlite hajutati mööda Juuda- ja Samaariamaad [19], nii on lühidalt ja sisukalt kirjast Apostlite tegude raamatus. Ükski tagakiusamine ei pidurdanud Kiriku kasvamist mitte mingil moel, vaid vastupidi, see levis väljapoole Jeruusalemma piiride; see

ajas juured uutele maadele ja uutesse inimestesse, isegi sellistesse, kes
Iisraeli rahva hulka kuulusid, nagu näiteks Samaarlane. Sama elas üle ka püha Paulus oma apostellikel reisidel.

Vaadeldes sündmusi, mida Ülestõusmiseaja lugemised meile meelde tuletavad, peaksime me loogiliselt võttes küsima: Kas mina annan tunnistust oma usust Kristusesse? Kas ma palun Jumalalt, et ta suurendaks minu usku, lootust ja armastust – eriti sel, Usuaastal? Kas ma võidan otsustavalt inimliku kartuse ja teised takistused, mis minu apostelliku panust pidurdavad? Kas mind aitab mõte, et Ülestõusnud Issand on kõigil maapealsetel teedel minu kõrval, julgem olla? Kas ma lähen tihti Tabernaakli juurde, et paluda temalt veel suuremat hardust, meie Emaga suhtlemisel? Kas me mõtleme küsimuse peale, mis Paavst

Frantsiskus meile esitab: „Sina, mina, kas me palvetame Issanda poole? Kas me läheme Jumala juurde ainult selleks, et paluda ja tänada, või lähme me ka sellepärast tema juurde, et teda kummardada? (...) Sest Issandat kummardada tähendab seda, et me anname talle selle aukoha, mis temale kuulub. Issandat kummardada tähendab, öelda ja uskuda – kuid mitte üksnes sõnadega – et ainult tema juhib tegelikult meie elu.“[20]

Möödunud kuul oli mul lühike reis Liibanoni; nagu alati, arvestasin ma teie palvetoetusega, et sellel armastatud maal elavate prelatuuri usklike apostoolne töö Lähis-Ida probleemidele uue impulsi annaks. Teie kõigi saatel palvetasin ma Liibanoni Armsa Harissa Neitsi ees rahu eest neis maades ja kogu maailmas. Ärgem lakakem Kiriku ja ühiskonna hädasid Maarja hoolde usaldamast. See hoiak aitab meid

kuu viimasel päeval, mil on Maarja
Külastuspüha. Nii, nagu tema oli oma
sugulasele, Elisabetile toeks, nii
peame ka meie igal hetkel valmis
olema, kui teised meid vajavad.

Tooge minu soovid Jumalaema ette –
see palve ei ole egoistlik, sest see
sisaldab muuhulgas ka teie
igapäevase truuduse, mis on rõõmus
ja püsiv ja täis janu isikliku
pühaduse ning apostelliku innukuse
järele. Palugem Kiriku Ema paljude
preestrite eest, kes end tema
teenistusse annavad, kogu Kiriku ja
selle *väikse osa*, prelatuurieest, et
Püha Kolmainsus temas tegutseks.
Palugem eriti nende uute Opus Dei
preestrite eest, keda 4. Mail
pühitsetakse, et nad oleksid, nagu
meie Isa soovis „pühad, koolitatud,
rõõmsad ja eriliselt sportlikud.“

Ma õnnistan Teid oma armastusega

Teie Isa

+Javier

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] Missaraamat, Apostellik
Usutunnistus

[2] KKK, Nr.665

[3] Ap 1, 3

[4] Lk 24, 45-48

[5] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 29.10.1972

[6] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed , 3.11.1972

[7] Lk 24, 50-51

[8] Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil, 17.4.2013

[9] Jh 14, 2-3

[10] KKK, Nr. 666

[11] Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil , 17.4.2013

[12] Jh 14, 6

[13] Püha Josemaria, Kristus
möödub, Nr. 19

[14] Lk 24, 52-53

[15] Jh 16, 6

[16] Paavst Frantsiskus, Jutlus
Üldaudientsil, 17.4.2013

[17] Sama.

[18] Püha Josemaria, Kristus
möödub, Nr.121

[19] Ap, 8, 1b

[20] Paavst Frantsiskus, Jutlus püha
Pauluse basiilikas, 14.4.2013

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-mai-2013/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-mai-2013/) (09.08.2025)